

den nu udføres i de paafølgende Kapitler, og at det derfor turde være rettest, at Udkastets Redaktion bringes i Samklang hermed (Ændringsforslag Nr. 1—5.).

Et Mindretal (Dirif) kan ikke tiltræde disse Ændringer, der, om de vedtages, ville have til Følge, at senere militære Straffelove ikke uden udtrykkelig Bestemmelse derom i selve Lovene kunne bringes til Anvendelse paa de i disse Paragrafer nævnte Personer.

2det Kapitel.

Om Straffene.

De i Loven optagne Straffe ere, som i Udkastets Motiver udhævet, med Adelukkelse af Vegemålsstraf og Krumflutning samt Nedsættelse i de Meniges anden Klasse, de samme, som nu bruges i Hæren, og Udvalget finder derfor ikke Anledning til i Almindelighed at omtale dem, saa lidet som til at give en Fremstilling af de enkelte Straffe, da disses Beskaffenhed fremtræder med fuld Klarhed i Udkastet, hvoraf det saaledes alene vilde være muligt at give en Omfkrivning. Vi skulle derfor ikkun opholde os ved de Bestemmelser, der enten forekomme os at trænge til Forandring, eller som saaledes afvige fra tilsvarende Regler i den almindelige borgerlige Straffelov, at de i ethvert Fald fortjene at komme under nærmere Overbeelse.

Til § 8.

Ændringsforslagene Nr. 6 og 7 staa i Forbindelse med Udvalgets nedenfor udviklede Forslag om Degradation og Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse.

Til §§ 10 og 11.

Naar Udkastet fastsætter, at Strafarbejde i Almindelighed ikke maa anvendes af de militære Domstole paa kortere Tid end 18 Maaneder, og dermed hævder en væsentlig Forskjel fra den almindelige borgerlige Straffelov, hvorefter Forbedringshusarbejde kan idømmes paa en Tid af 8 Maaneder, har dette sin Grund i den Omstændighed, at Strafarbejde gjør den Paagældende uværdig til videre at tjene i Hæren (§ 11), og at Udkastet

derfor i det Viemed at bevare den Straffede for Krigstjenesten anvender de særlige militære Fængselsstraffe i saadanne Tilfælde, hvor den borgerlige Lov vilde medføre Straf af Forbedringshus under 18 Maaneder*). Hvor rigtig nu en saadan Bestræbelse og et Hensyn til samme ved Valget af de militære Straffe kan have været paa en Tid, da Udskrivningsmassen var begrændset, forekommer det Udvalget, at der nu, da enhver vaabenfør Mand er værnepligtig og uddannes, ikke længer kan tillægges hin nedravede Betragtning nogen Betydning, og at den bør vige Pladsen for Hensynet til alle Borgeres lige Stilling for Loven. Udkastet har ogsaa selv hyllet denne Anskuelse, forsaavidt det tillader at anvende kortere Tids Strafarbejde for Officerer, der have forskyldt Straf efter den borgerlige Straffelov for nogen i den offentlige Mening værdende Forbrydelse, men naar Motiverne begrunde denne Undtagelse derpaa, at en Officer, der har gjort sig skyldig i en saadan Handling, dog umuligt vil kunne bevares for Krigsmagten, maa det vistnok erkjendes, at der er god Grund til ogsaa at lade denne Betragtning gjøre Udslaget for Andre end Officerer og derved at tilveiebringe en naturlig lige Stilling for Alle, naar ikke Hensyn til Landets Forsvar med usvigelig Nødvendighed maatte kræve en Afvigelse. Dette tror Udvalget nu, at man ikke paa nogen Maade vil kunne paastaa, efter at Værnepligten er bleven almindelig og dermed Udskrivningsmassen saa stor, at den Afgang fra Krigsmagten, som Forandringen vil kunne medføre, ikke vil kunne spille nogen synderlig Rolle, og det saa meget snarere, som det vel tør paaregnes, at netop alle Borgerklassers Samliv i Hæren i det Hele vil løfte Anden i denne.

*) Tugthusarbejde kan efter den almindelige borgerlige Straffelov ikke idømmes i kortere Tid end 2 Aar, og naaet Udkastets § 10 er saa almindelig affattet („ingen af disse Straffe“), at det skulde synes, som om Tugthusarbejde ved Krigsretterne kunde idømmes i 18 Maaneder, følger det dog vistnok af Slutningsbestemmelsen i § 8, at det ikke har været Meningen i saa Henseende at afvige fra den almindelige Lovgivning.